

II

Передвсім вам тре сказати,
Без гніву і без осуди,
Історично і критично,
Відки взялись ботокуди.

Неприятні елементи
В злобі без кінця і міри
Ось що кажуть — розумієсь,
Сьому годі дати віри,—

Ось що кажуть: «Спочатку
Світ тонує у темі кромішній;
Зверха уносивсь канчук,
Внизу гнулись душі грішні.

Грішні душі, просте бидло
Гнуло в праці карк свавільний,
А канчук гуляв свобідно,
Лад піддержував суспільний.

Окрім бидла і канчуків,—
Так говорять злі язики
Кшепшицюльські,— не було ще
Ботокудів і полики.

Навіть край тоді не звався
Ботокудья, так як нині,
Но славетнее ім'я
Мав — «Глупівської пустині».

І тиша була. Міг кождий
Весело час проживати,
Хто при свисті канчука
Мав охоту танцювати.

Аж настав поганий час,
Дивний гедзень на народи,
Так, що й не уговкать! Ну,
Почалися короводи.

Навіть згадувати страшно,
Що в той гедзень ся робило,—
Якби мож се змиє з істор'ї,
Ми би тут дали на мило.

Отоді-то шез канчук,
І порядок шез суспільний,
Закричало, заметалось
Бидло, мов той божевільний.

Отоді-то в край глупівський
Надійшов якийсь оконом
В мандаринському мундирі,
Що звався графом Встидіоном.

Справді був се Встидіон,
Крий від нього божа мати! —
Бо таке тут наробив,
Що встид світові сказати!

Він, що присланий тут був
Для легальних, тихих трудів,—
Він з льокаїв, алілуйків
Натворив нам ботокудів.

Ну, та, звісно, Встидіон
Не був бог, то й ті особи,
Що він потворив, не мали
І крихти людської подоби.

Руки в них — лиш 'д собі горнуть,
Рот кричить лишень, чоло
З міді й юхту — ані мізку,
Ані серця не було».

Так говорять Кшепшиціольські,
Но правдиві ботокуди
Голосно перечать тому,
І кричать, і б'ються в груди:

«Брешете! — говорять сміло.—
Ваша мова вся викренти.
Фальш і злоба, бо ви, прецінь,
Нам ворожі елементи.

Брешете, щоб Встидіон
Не на людську подобу
Сотворив нас і за те
Гріх тяжкий поніс до гробу.

Не якийсь там Встидіон
Сотворив нас, мов паскудство,
Но сам пан біг сотворив
Нас і наше ботокудство.

І з-поміж усіх народів
На землі лиш ми єдині
Так, як вийшли з рук господніх,—
Так осталися й донині.

Так, донині ми невинні
З серцем, розумом дитини.
Наче вчора духом своїм
Оживив нас бог із глини.

І та глина — ми то чуем —
В нашій ще лежить істоті,
Вічно нас манить і тягне
В ріднім бабратах болоті.

О, та глина преподобна,
Наша вічна, рідна мати,
Досі нас держить, невинних,
Не дає нам загинати

В омуті наук, теорій,
Поступів, ідей розличних
Позитивних, богопротивних,
Дарві- й соціалістичних!»